

Ivona Březinová

Útek Křišpína N.

Ilustrovala **Barbora Kyšková**
Přeložila **Gabriela Futová**

PERFEKT

Útek
Křišpína N.

Texts © Ivona Březinová
Translation © Gabriela Futová
Illustrations © Barbora Kyšková
Design: SOFT DESIGN, s. r. o.
Slovak edition © Perfekt 2019

Publikáciu z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia

Nadácia
Volkswagen Slovakia

Ivona Březinová

Útek v Křišpína N.

Ilustrovala **Barbora Kyšková**

Preložila **Gabriela Futová**

TAK SI TO EŠTE RAZ ZOPAKUJEME,“ povie nadpráporčík Bar-
ták trpezlivo a pozrie priamo na jedenástročného chlapca pred
sebou.

„Po večeri ste mali osobné voľno a hrali ste sa na mobile. Je to tak?“

„Na tablete,“ opraví ho chlapec.

Je trochu nesvoj, lebo s policajtom sa rozpráva po prvý raz v živote.

„Aha. Takže na tablete,“ urobí si nadpráporčík poznámku v notese.

„A... ešte...“

„Čo ešte?“

Chlapec zarazene mlčí.

„Pozri, Denis, musíš mi povedať úplne všetko, jasné? Dôležitá
môže byť každá maličkosť. Môže byť dôležitejšia, ako si možno vieš
predstaviť. Takže čo?“

„No... skrátka... vlastne sme nemali voľno. Mali sme zakázané vy-
chádzky,“ zamumle chlapec stále tým neistým hlasom.

„Zakázané vychádzky? To mi chceš povedať, že ste tu boli za trest?
Prečo?“ zbystrí nadpráporčík.

„No... za to, že sme na vychádzke hádzali do jednej baby šišky.
Teda do jednej panej,“ opraví sa Denis a, ako mu začína rásť guráž,
rýchlo dodáva: „Kto trafil, nesmel po večeri ostať v jedálni na ve-
černý program. Pff! Aj tak sú to vždy somariny pre malé deti. Ľudo
netrafil a musel ostať v jedálni, chudák.“

„Takže, keď sa to tak vezme, z tvojho pohľadu ste vlastne v izbe
ostali za odmenu,“ šúcha si nadpráporčík nos, aby zakryl pobavený
úsmev.

Vzápätí opäť zväžnie. Na vtipkovanie teraz nie je čas.

„Krišpín trafil?“ pýta sa akoby mimochodom.

„Ten? Ten by netrafil ani slona. On je totálne...“

„Totálne čo?“

„Nemožný!“ vyhrkne Denis.

Konáre ho chytajú za rukávy. Au! Jeden s vycerenými zubami ho ssekol trňom. Krišpín sa prudko šklbne, aby si uvoľnil bundu. Počuje zvuk trhajúcej sa látky. To zas bude rečí! A nie je to jedno? Stačí odvrátiť hlavu a svet slov sa vypne.

Húštinou sa prediera už najmenej hodinu. Možno dve. Alebo možno iba pol. Nočný čas plyní nejakým inak. Chýbajú mu záchytné body. Krišpínovi náhle napadá, že táto noc sa možno nikdy neskončí. Veď aj les pred ním sa zdá nekonečný. Totálne nekonečný, povedal by Denis. Možno sa bude nepriateľským trním predierať až do konca života.

V tej chvíli ho aj napriek rýchlemu pohybu zachváti zima. Zimomravo si pritiahne bundu k telu. Škoda, že po ceste niekde stratil šiltovku. A čo! Aj tak nehriala. Krišpín cíti, že chlad mu postupuje z brucha. Vnútorosti sa mu úplne trasú.

„Nevedel som, že strach chladí,“ pomyslel si a prekvapene zastal. Rád by sa rozhlíadal, započúval...

Krišpínovi sa zdá, že v dialke zahúkala sova. Kuvik? Učiteľ im raz v škole púšťal nahrávky vtáčích hlasov – mal dávať väčší pozor. A teraz! Teraz začul vlčie vytie. Alebo je to pes? Nie, vlk. Určite je to vlk. Pozná ten zvuk z telky. Meravie od hrôzy a trnie-netrnie vyráža vpred. Utiecť! Pred chlapcami. Pred všetkým.

Niečo nové, Valter?“ pozrie veliteľ zásahu Barták s nádejou na kolegu, ktorý práve vchádza do miestnosti.

Odpoveďou mu je unavené pokrútenie hlavou.

„Chalani mizerní,“ ulaví si Barták rozhorčene.

„Chalani? Snáď iba jeden,“ utrúsi kolega a v duchu premýšľa, že keby to urobil jeho syn, hneď začerstva by pekne zlízol. Pokiaľ by sa, samozrejme, našiel, pichne ho vzápätí pri srdci.

„Len sa trochu napijem horúceho čaju a hneď zas idem. V teréne je nás momentálne päť. Posily a pes dorazia ráno.“

„Ja viem,“ pošúcha si Barták oči červené od nedostatku spánku.

„Môžeš mi poslať ďalšieho z tých chlapcov, prosím? Vďaka.“